

„Prosil jsem za tebe, aby tvá víra neselhala.“ Lk 22,32a

Velikonoce jsou letos až koncem dubna, ale křesťanský kalendář nám říká, že je čas na ně myslet už teď. Nejde ani o jarní úklid ani o pečení beránka, ale o něco důležitějšího. Církevní rok se svými důrazy může být pro nás pomocí, aby nám připomínal celou šíři a hloubku křesťanské zvěsti. V tomto smyslu je postní období 6 týdnů dost dlouhou dobou na to, abychom si uvědomili, že Velikonoce přicházejí s radikální zvěstí. Na Ježíšově příběhu ukazují na Boží zápas s mocnostmi zla a zmaru a zvou k radosti z Kristova vítězství ve vzkříšení. Slavení Velikonoc tak může být novou příležitostí k prohloubení osobní víry v Krista, zastavením uprostřed životního kolotoče i korekturou životního nasměrování. Příprava na sváteční dny je přípravou srdce a mysli na správné slyšení a přijímání Boží milosti.

1. Ježíš připravuje své učedníky na životní realitu

Na začátku postního období otevíráme křesťanskou Bibli a sledujeme Božího Syna Ježíše a Jeho učedníky. Jsou v Jeruzalémě a společně slaví židovské Velikonoce. V Ježíšově životě se schyluje k velkému dramatu, ale učedníci si to stále ještě neumí představit. Mistr o tom s nimi už víckrát mluvil, ale oni to nechápou. Ježíš mluví u večeře o svém zrádci, ale učedníci mají jiné téma: dohadují se mezi sebou o tom, „kdo z nich je asi největší“ (Lk 22,24). Velekněží se už předtím dohodli s Jidášem, že jim Ježíše vydá a že za to dostane peníze.

V tomto ovzduší říká Ježíš Petrovi: **„Šimone, Šimone, hle, satan si vyžádal, aby vás směl tříbit jako pšenici. Já jsem však za tebe prosil, aby tvá víra neselhala; a ty, až se obrátíš, bud' posilou svým bratřím“**. Docela známá situace. Na Ježíšovo laskavé a moudré slovo odpovídá Petr naprosto typicky: „ Pane, s tebou jsem hotov jít i do vězení a na smrt.“ / „Pane, ničeho se nebojím! Nějaké „tříbení“ mě nevyleká! S tebou se nebojím ani toho nejhoršího!“ Petr si věří, prý se nebojí. Jenže z Ježíšova pohledu to vypadá jinak. Ve víře selhal nejen Jidáš, který už vypadl z kruhu 12ti; v ohrožení je také Petr a ostatní. Životní zkoušky a pokušení se nevyhýbají nikomu. My sami často pokušení nevidíme a nebezpečí podceňujeme. Myslíme si, že situaci zvládneme. Petrovi Ježíš předpovídá: **„Pravím ti, Petře, ještě se ani kohout dnes neozve, a ty už třikrát zapřeš, že mne znáš.“**

Pán Ježíš mluví s Petrem o životní realitě. Jako lidé obecně všichni „bojujeme“, my křesťané říkáme, že stojíme v zápase s pokušením a hříchem, jsme vystaveni nejrůznějším tlakům. Boží Syn dobře ví, jak málo stačí k tomu, aby Petr uhnul, aby nepřiznal barvu, aby se pustil Boží ruky a přišel o zázemí/ochranu společenství křesťanů. Boží Syn ve svém životě, utrpení a smrti prošel jednou velkou zkouškou poslušnosti a oddanosti Bohu a obstál v ní. Proto může být oporou komukoliv z nás. Proto je dobré naslouchat Jeho slovu a brát Jeho rady vážně.

2. Co je to „selhání víry“?

Pán Ježíš mluví s Petrem o *selhání víry*. Co to je? Může nám to připomínat Jidášovu zradu nebo pozdější Petrovo zapírání Krista. Ovšem selhání víry může mít mnoho podob. Začíná to pochybnostmi o Boží lásce, podceňováním Božího vyučování a konkrétní neposlušností. Ve víře selháváme, když odmítáme nést odpovědnost za své jednání, když se snažíme „vymluvit“ a omluvit své nezdary nesnadnými okolnostmi. Ve víře selháváme, když nevzdorujeme zlému v nás nebo kolem nás, když se nepostavíme na stranu pravdy a spravedlnosti, ať už se jedná o drobné věci nebo životní principy, když zrazujeme Kristovu věc.

Pán Ježíš mluví především o povaze životních zkoušek a pokušení. Nevím, jestli Petr nepřeslechl hned to první „varování“. **„Šimone, satan si vyžádal, aby vás směl tříbit jako pšenici...“**. Z Ježíšova slova je slyšet upozornění na to, že různé události a životní okolnosti

nejsou náhody, ale útoky toho Zlého. Satan se snaží křesťany rozhodit, vykolejit a zmást. To, co se děje, když lidé ztrácejí naději, když si zoufají nebo když křesťané přestávají důvěřovat Bohu nebo se vzdávají víry, není jen obyčejné lidské, osobní selhání. V pozadí životních těžkostí nejsou jen náhody neb nedorozumění, ale ten Zlý, satan. Ten se snaží nejrůznějšími způsoby nalomit věrnost a odhodlanost Božích lidí. Proto je ten náš zápas tak těžký: máme proti sobě rafinovaného a nebezpečného nepřítele.

Pán Ježíš dobře ví, jak křehká je naše víra a jak jsme nestálí. Nestačíme ani na sílu pokušení ani na tlak bolesti či utrpení. Nejsme dost silní a věrni Kristu, abychom odolali různým pokušením a neklesli pod tíhou životních zklamání. Zdaleka nemusí dojít k nejhoršímu jako v tu noc Ježíšova zatčení. Stačí menší zatížení a menší tlak a my se Boží ruky pouštíme. Proto potřebujeme Boží pomoc, posilu a ochranu. A o tom mluví Ježíš se svými učedníky i s námi slovy „Šimone, prosil jsem za tebe, aby tvá víra neselhala“.

Jeden extrém je, když za vším, co se děje, vidíme vždy jen ďábla a v každé životní komplikaci pletichy toho Zlého. (*Nevím, jestli jste někdo četli křesťanskou knihu „Střetnutí“. Tam se to zlými duchy a démony jen hemží.*) Druhá krajnost je, když si všechno umíme vysvětlit a za zlými věcmi ďábla nejen nevidíme, ale ani nehledáme. Zlehčujeme povahu zlého a podceňujeme riziko zkoušek...Boží Syn mluví o možnosti „selhání víry“ proto, že do toho velmi dobře „vidí“ a chce své učedníky připravit na realitu.

Satanův zájem o to, aby se mohl „dotknout“ Petra a vyzkoušet jeho opravdovost, nám připomíná starý Jóbův příběh... Pán Bůh to dopustil u Jóba a dopouští i u křesťanů, aby satan zkouškami otestoval jejich věrnost, aby se ukázalo, co je v jejich srdci. Je třeba vědět, že „ďábel krouží kolem věřících jako lev řvoucí a snaží se jim škodit“ (1Pt 5,8). Ale ještě důležitější je dobrá zpráva evangelia, která nám říká, že Ježíš Kristus nad ďáblem, hříchem a smrtí zvítězil. To nás v zápase s pokušením posiluje a vede k naději na vítězství.

3. Ježíšova modlitba – Ježíšovo zaslíbení

Někdy uvažujeme jako Petr. Myslíme si, že je v našich silách obstát v pokušení a ve zkouškách. Ale Pán Ježíš Petrovi i nám vysvětluje, že věrnost a oddanost Bohu není otázkou pevné vůle. Věřit v Ježíše Krista a důvěřovat Jeho lásce a milosti znamená spoléhat se ve všem na Něho. Není to tak, že bych si v zrcadle prohlížel své křesťanské bicepsy a těšil se, jak si to rozdám s pokušením. Děkuji za Boží lásku a modlím se za Boží pomoc a ochranu, protože vím, že nemohu spoléhat na vlastní síly. Pán Ježíš říká Petrovi: „**Prosil jsem za tebe, aby** neselhala tvoje víra“.

Je pro nás povzbuzením a posilou, když víme, že se za nás modlí přátelé ve sboru. Není to úžasné, když slyšíme, že se za své učedníky modlí dokonce Pán Ježíš?! Modlí se za Petra a za další, protože ví, že jim hrozí nebezpečí. Spasitel se modlí za své učedníky ve velekněžské modlitbě, když prosí, aby je Otec „zachoval od zlého“, modlí se za chvíli v Getsemanské zahradě a vysvětluje jim, že modlitba je ochranou před pokušením.

Ve slovech evangelia najdeme vzácné zaslíbení a obrovskou posilu. To, že se Pán Ježíš modlí za Petra, je pro křesťany velmi dobrou zprávou. Když vím, že Pán na mě myslí, že se za mě modlí, moc mi to pomáhá.

Evangelium zde mluví o tom, že k víře patří zkoušky, že je normální, když se satan se svou lstí, zlomyslností a nenávisť zaměří na nás. Tímto způsobem se mluví o povaze křesťanovy cesty. K ní patří kromě radosti, pokoje a jistoty Boží lásky také pokušení, zkoušky, ztráty nebo zklamání; situace, ve kterých nám není dobře a my se máme osvědčit. Není to pro nás nic nového, a přesto to potřebujeme slyšet znovu. Nemusíme se bát nového týdne a toho, co nás čeká, když víme, že Pán Ježíš se modlí také za nás, doprovází nás a posiluje. Modleme se také i my a děkujme Pánu za Jeho lásku a pomoc.

Bronislav Kaleta